

متن پرسش

باسمه تعالی، سلام علیکم: حدود یک دهه ای است که در مدارس تهران به شغل شریف معلمی و در کنار آن مشاور و ... مشغولم. از همان نوجوانی عاشق معلمی بودم و برای نیاز انقلاب اسلامی و کادرسازی برای آینده انقلاب وارد این عرصه شدم. با اینکه در عصر حاضر و با توجه به دسیسه های دشمن، آموزش و پرورش مهمترین وزارت خانه در کشور است (همان طور که غربی ها هم در حال حاضر تمام هم و غم خود را بر روی آموزش و پرورش خود گذاشته اند و فهمیده اند که آینده هر کشوری - چه اسلامی و چه سکولار - وابسته به داشتن مدارس خوب و معلمین ارزنده است) ولی بنده حقیقتا به آخر خط رسیده ام و توان لازم برای این کار طاقت فرسا را در خود نمی بینم. دانش آموزان ما آن چنان غرق و مسحور در بازی، تکنولوژی، فضای مجازی و ... شده اند که تمام انگیزه ام از دست رفته به نحوی که ماندنم در مدرسه را چیزی جز خسران برای خود نمی بینم. در دلم شوق رفتن به قم و حوزه وجود دارد و هر از چند گاهی شوق حضور در این فضای معنوی دلم را تسخیر می کند. البته همت ویژه ای می خواهد که نمی دانم در وجودم هست یا خیر. حال از شما استاد گرانقدر می خواهم که راهنماییم کنید. حقیقتا چه باید کرد؟ با تشکر فراوان

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: اگر تا آنجا که ممکن است با دانش آموزان رفیق شوید و با آنها کنار بیایید و سخت گیری نکنید؛ آرام آرام می توانید تأثیر لازم را بر آنها بگذارید. موفق باشید